

УКАЗ ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

Про присвоєння тов. ШЕЛЕСТУ П. Ю. звання ГЕРОЯ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ ПРАЦІ

За великі заслуги перед Комуністичною партією і Радянською державою і в зв'язку з шістдесятиріччям з дня народження члена Політбюро ЦК КПРС, першого секретаря ЦК КП України тов. Шелеста П. Ю. присвоїти тов. Шелесту Петру Юхимовичу звання Героя Соціалістичної Праці з врученням йому ордена Леніна і золотої медалі «Серп і Молот».

Голова Президії Верховної Ради СРСР
М. ПІДГОРНИЙ,
Секретар Президії Верховної Ради СРСР

М. ГЕОРГАДЗЕ.
Москва, Кремль, 13 лютого 1968 р.

МОЛОДИЙ КОЛГОСП

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

Рік видання IX. № 20 [876]. ЧЕТВЕР, 15 ЛЮТОГО 1968 РОКУ. Ціна 2 коп.

В садоводів артілі імені Шевченка Кіровоградського району турбот на цілий рік вистачає. Ось і нині вони кваліфікують, ремонтують сад.
На знімку: член садової бригади Ольга ШЕВЧЕНКО.

Фото В. КОВПАКА.

КОРІННЯ КЛЕНА. ТІЛЬКИ ЙОГО КОРІННЯ?

Червонощокі, з свіжою жовтизною, вони кликали до себе. І не тільки, щоб взяти їх, а просто — глянути на них. Ось сюди, на ріг засніжених вулиць степового міста, разом з ними завітало тихе літо.

На розі вулиць в середині лютого тягнуться змієюю черга до свіжих яблук.

— Звідки ж це такі гарні? — питає перехожий.

Продавець дивиться здивовано. Мовляв, як так не знати, що це компанієвські яблука, з колгоспу імені Дзержинського? Звідки ж це можуть бути такі хороші?

Це так. На осінніх ярмарках яблука дзержинські зарекомендували себе справжніми садоводами. Плоди з їхніх садів дехто брав навіть не за тим, щоб з'їсти, а щоб прикрасити ними стіл. І чом же так? Чи земля в Компаніївці, ніж земля Малованківщини або Новомиргородщини краща? Чи сорти якісь особливі мають? Зовсім ні. Просто про садівництво тут дбають як про одну з провідних галузей в колгоспному виробництві.

— У нас вже роками виробилася система заходів по боротьбі з ворогами плодоносного дерева, — говорить агроном-садовод Микола Павлович Крикун. — Щоб боротися з ворогом, треба знати

його. Кожної зими організуємо теоретичне навчання, ходимо в сад на практичні заняття

Микола Павлович ніби розповідає і про те, як вони удобрюють сад, як збирають, дбають про зберігання зібраних фруктів та інше. Та, на жаль, у тій розповіді було б і сумне повідомлення: садівничка бригада укомплектована в основному із літніх та престарілих колгоспників. Тільки в цьому році, як гадає зоотехнік, у бригаду придуть один-два молоді садоводи. Ось саме тому і починаємо ми сьогодні розмову про артільний, радгоспівський сад.

Сьогодні продавець дивується, чому ми питаємо: «Чи це яблука продаються?», бо ж чий ще, мовляв, можуть продаватися, як не колгоспу імені Дзержинського. В області є чимало господарств, де садівництво ведеться на науковій основі, дає прибуток. Широко відомі успіхи колгоспу імені Шевченка Кіровоградського району, артілі імені Димитрога Вільшанського та інших. Але цього замало для благодатної землі Кіровоградщини. І чи не є однією з головних причин того, що садівництво у нас ще не повсюдно прибуткова галузь, недостатня участь в цій справі нашої колгоспної молоді, запальних, енергійних ентузіастів. У нас є клич: «Ростити

хліб — молодим рукам!», «Тваринницьким фермам — комсомольська увага!». І земля, і люди нам, молодим, скажуть спасибі, коли ми до цього скажемо: «Одягнути землю садами руки молоді!»

На очах у молоді, в центрі селища радгоспу «Лісового», що в Кіровоградському районі, старий сад став розплідником гусені, яка весною та влітку кетягами висіда на вітах дерев. Такі ж кетяги ви побачите на всьому протязі шляхів від Кіровограда до Новоархангельська, від Олександрії до Кременя, де в придорожніх позасадах посаджені фруктові дерева. Ми можемо обуритись: адже за це хтось конкретно відповідає? Садоводи, дорожні бригади. Але ж ми не проходимо мимо, коли б'ють невину людину. Ми не чекаємо мільйонера. Хай стане для нас законом не пройти мимо, коли ми бачимо, як гине наш зелений друг.

Ще все спить під снігом. Але пізно буде говорити про увагу молоді до садів, озеленення, заліснення вибалків, до лісопосадок, коли дерево викине перші листочки. Вже зараз комсомольські організації шкіл (і сільських і міських!), колгоспів і радгоспів, підприємств і установ мають ясно уявляти, якою буде участь кожного юнака і дівчини в озелененні, в закладці, догляді садів і зелених масивів, вже зараз мають бути створені зелені загоны, молодіжні бригади, які беруть шефство над зеленим другом.

Пам'ятаймо: з любові до широкого клена, до білопінної квітучої яблуні, посаджених під вікном, починається велика синівська любов до матері-Вітчизни.

Товаришеві ШЕЛЕСТУ Петру Юхимовичу

Центральний Комітет КПРС і Рада Міністрів СРСР палко поздоровляють Вас, визначного діяча Комуністичної партії і Радянської держави, в день Вашого шістдесятиріччя.

Бажаємо Вам, Петре Юхимовичу, довгих років життя, доброго здоров'я і дальшої плідотворної роботи на благо радянського народу, в ім'я торжества комунізму в нашій країні.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ
КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ
РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ

РАДА
МІНІСТРІВ
СРСР

Товаришеві Петру Юхимовичу ШЕЛЕСТУ

Центральний Комітет Комуністичної партії України, Президія Верховної Ради і Рада Міністрів Української РСР палко вітають і сердечно поздоровляють Вас, визначного діяча Комуністичної партії і Радянської держави, одного з керівників Радянської України, в день Вашого шістдесятиріччя.

Усією своєю невтомною і різнобічною діяльністю на благо Батьківщини Ви здобули повагу комуністів, усіх трудящих Української Радянської Соціалістичної Республіки.

Ваша багаторічна і самовіддана праця в ім'я торжества комуністичних ідеалів дістала високу оцінку Партії і Уряду, які присвоїли Вам звання Героя Соціалістичної Праці. Ми широко поділяємо з Вами велику радість заслуженої нагороди.

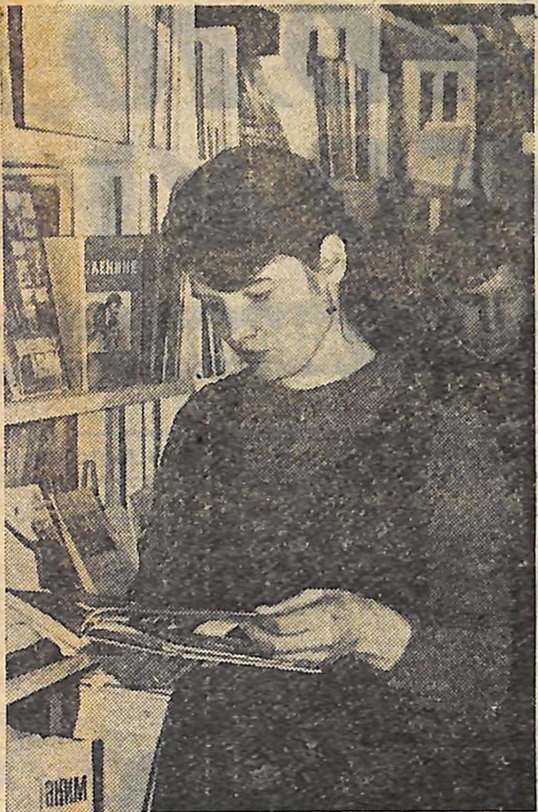
Від усього серця бажаємо Вам, наш дорогий друг і товариш, міцного здоров'я і плідотворної діяльності на благо всього радянського народу.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ
КОМІТЕТ
КП УКРАЇНИ

ПРЕЗИДІЯ
ВЕРХОВНОЇ
РАДИ УРСР

РАДА
МІНІСТРІВ
УРСР

ПОРТРЕТ ТВОГО СУЧАСНИКА

В Малій Висці — 12 бібліотек, в яких налічується близько 80 000 томів художньої, політичної та наукової літератури. В книжкових салонах проводяться виставки, диспути, оформлені стенди, присвячені В. І. Леніну та Карлу Марксу. На знімку: в бібліотеці для дорослих. Тут завжди людно. Фото В. ТОПЧІЯ.

В ПУ ОЧАХ сніг прозорість і тихий смуток. Борис задивляється на неї і починає бентежитись. — Ну чого ти знову сьогодні мовчиш? — каже неголосно. Іх погляди схрещуються. І вже Олена: — Ти кличеш мене в свою долю. А хлопці твої он вчора кепкували. Мовляв, що то за наречена, коли вона в чоловічому одязі ходить. Борис з утіхою: — Та ти ж сама говорила мені, що мати тебе купала в любистку. А це ж зілля вроди, добра... В радосні ти найбагатша наречена...

У ДВЕРІ хтось постукав. Несміливо. Тихо. Керуючий відділком Володимир Горчинський навів порядок на письмовому столі, і лише після цього пролунав у кімнаті його голос: — Зайдіть! Олена стулила на поріг, привіталася. Сказала, що приїхала тільки-но з Гайворона, де навчалась в училищі механізації сільського господарства. А оце направили її працювати сюди, в Жакчик.

Горчинський пройшовся по кімнаті, зітхнув. Далі збентежено: — І не сподівався, що мені дівчину пришлють. Дзвонять: їде досвідчений механізатор. А тут нате вам, в хустині... Що ж тебе застало до машини взятись? — Два брати мої — трактористи. На Вінниччині працюють. І я полюбила це діло. Тож, потрудившись трохи в колгоспі після школи, вирішила поїхати в Гайворон і здобути справжню спеціальність механізатора. — Ну, а як вчилась у школі? — ставив чергове запитання керуючий. — Немовби й непогано — медаль дали мені. Горчинський кашлянув у кулак. Сів до столу. Глянув спідлобу на Олену. І вже привітно та любно: — Ну гаразд! Побачимо, що ти за пташка-невеличка. Йди на тракторний стан. «Беларусь» дамо тобі.

З недовірям дивлячись механізатори на Олену, яка наступного дня оглядала свого червоного красеня. Та всіх покликав до себе механік Данило Павлович Мацюк. — Є термінове завдання, — сказав він. — З Сальківського потрібно доставити кілька прицепів жому. Хто поїде? — Поглянув на займавше небо Дмитро Вус. Про шось перешіптувались Григорій Рибальченко та Дмитро Мащенко. Олена дивувалась: «Невже чоловіки бояться вирушати в дорогу, бачачи що скоро має пукнути дощ? Звичайно, до Сальківського покрутяться біля п'ятнадцяти кілометрів. Трапляться гроза — з багнюкою не виберешся».

І дівчина, витираючи ганчіркою замаслені руки, тихо мовила: — Я поїду! Пересмикнувшись від здивування колоски брів у Данила Павловича. — Ти це не вбулась, дочко. Роздивись скрізь, а тоді вже за діло берись. — Та я вже освоїлась. Трактор добрий.. Який, кажіть, причеп брати?.. Механік протягнув дівчині ордер на жом. Примруженними очима крадькома глянув на чоловіків. — Отой зеленкуватий візок ціплай... Олена рушила до трактора. Інші механізатори не витримали лукавого погляду свого механіка, також запросили ордеру.

А НЕВДОВЗІ Олену знову хвалили в селі за добру вдачу. Якраз тоді вже вивав сніг. Ще вдовіла вирушила Олена за жомом. І до обіду привезла його в Жакчик. А коли поїхала вдале, в дорозі її застала хурдаслиня. Данило Мацюк помітно хвилювався. — Як не соромно вам? — бурчав він до хлопців, які сиділи в теплушці. — Такі лобані і теревні торочите тут. А дівчина в дорозі мерзла. — Павловичу, в нас же важкі трактори, не для жому вони, — озвався ті. — Не для жому, не для жому! — гнівався механік. — Можна й не на свій сісти та поїхати. В суперечці механізатори не помітили, як одчинилися двері і в теплушку розрум'янена від холодного вітру вбігла Олена. Скинула шапку-вушанку і витерла рукавом спітніле чоло.

Доброго вечора вам! — гукнула весело. Чоловіки, відповівши на привітання, почали виходити надвір. Сподівалися, що механік зараз почне їх соромити при дівчині. Щабельська присіла поряд з Данилом Павловичем. — Хацька ти, дочко, вогниста! — підморгнув їй Мацюк. — Своєю завзятістю допомогла не одного сонного халамидника перемикнути... Ще трохи погомонівиш з Мацюком, Олена покинула теплушку, сіла на «Беларусь» і поїхала до контори відділку. Здавала обліковець ордеру. Ненароком почула від бухгалтерів, що в Завалля ще вранці поїхала підвода за вугіллям для робітничо-вдови. Вже смеркала, а вона й досі не повернулася. І зловорого немає, і жінки. Бухгалтер бідався, чи був не траплялось з ними чого поганого в таку заміть.

Кинувши на стіл наряд і ордеру, миттю вбігла з контори, хутко завела мотор «Беларусь». І за якоїсь півгодини була вже на околиці Завалля. Уясувалося, що він в снігу поламався. Іздовий довго лагодив його. Але не міг нічого зробити на морозі без Інструментів. Вугілля перевантажили на причеп. Потім до нього прилаштували воза. Іздовий поїхав в Жакчик верхи на конях. А вдова з Оленою — трактором... 3.

У ПРОСТОРІЯ аудиторії — тиша. Ядуть приймальні екзамені. Олена швидко креслить на дошці одну за одною формули з фізики. Потім, не зазначаючи ні на хвилину, розповідає про складні фізичні явища, про закон Ома. Ніхто з членів приймальної комісії не зупиняє її. Ось і на останнє запитання відповіла. — Пробачте, не встиг проглянути вашу справу, — озвався худорлявий професор. — Ви, очевидно, тільки-но з-за шкільної партії? Бачу свіжі знання у вас... Дівчина аж тепер збентежилась. Та в цю мить почула, як молодий викладач прошепотів професорові: — Гляньте на її руки. Степівчанка... Механізатор. А обличчя як зацілювало сонце!.. Професор дупетвся. А потім: — Що ж ви робили цієї весни? — Переніти вивозила. Тисячу дістці тонн на полі забуртувала. А ще кукурудзу вирощує, садимо корені цукрових буряків на насіння. — Оце вдалач! Вийде з вас спеціаліст. — аж вигукнув професор. — Можете йти.

В КОНТОРІ вже ані душі. Тільки вона сидить за столом. Пише братові і матеріми в селі: пшенічки обмалювала, заскиртувала рештки, половину обмалювала, заскиртувала. Колісь ти казав, що сільськогосподарська академія мало мені дала. Можливо. Але тепер Будь певен, земля, люди, з якими я працюю, дадуть мені багато. А я оддам їм всю себе. Я — інженер-бригадир. А вони, жакчинські Дівно, правда?... Вона стала матір'ю. Тимчасово передає до контори нормувальницю. Сама почала працювати Шабельська-Жилка знову вертеться в свою бригаду до рідних її людей. Отака вона, купана в любистку степівчанка.

Михайло ШЕВЧУК.

ПРИЙДЖАЮ якомсь у гранітній кар'єр. Вітя Багатов угледів мене і збентежено: — Не все гаразд... Люди різні... Багатов я знав давно. Секретарем комсомольської організації його рекомендував райком. Хлопець беручий, совісний. Хотілося з його допомогою налагодити на місці внутрішнікову роботу. Надіялись. А тепер на тобі: «Не все гаразд». Віктор старався. Але майже все намагався зробити самотужки. Багатьом юнакам та дівчатам не довіряв навіть дрібниць. До того ж і досвіду бракувало. Я навіть

з боку райкому? Справа в тому, що в нас був промах. В колгоспі «Мир» комсомольці обрали свого ватажком Володимира Бандуру. Той не суперечив. Коли ж настав час працювати з людьми, тільки оформленням папок і займався. На звітно-виборних зборах комсомольці не виявили довіря Володимиру. Тепер тут справи пішли на лад. Але вони могли б там поліпшитись і раніше. Та ми, мабуть, раніше колишньому секретареві більше зауважували, ніж допомагали, тому той і завалив роботу з

В колгоспі «Україна», наприклад, молоді доярки Віра Чайковська, Ксенія Першегуба і Галина Бондар стали передовиками виробництва. Хоча зараз зима, та вони мають високу надой. Нині, як і в минулому році, дівчата обидіють одержати від корови не менше 3000 кілограмів молока.

Сотні кілограмів палива вже заощадили молоді залізничники нашого міста. Комсомольсько-молодіжні колективи і штампувальників з промкомбінату, якими керують Алла Чуковецька, Рая Печоха і Марія Трокаль, підтримали почин бригади Наташі Лупинос з кіровоградського заводу «Червона зірка», економлять матеріал, електроенергію. До них вже прийджали за досвідом із Знам'янського промкомбінату.

На початку лютого райком провів черговий семінар секретарів комсомольських організацій промислових підприємств. На ньому йшлося про внутрішнікову роботу, розглядалися виробничі питання, а працівники Завалльського графітного комбінату поділились досвідом роботи Ради молодих спеціалістів.

В районі діє заочна школа старших піонервожатих. Вона теж дала чимало користі. Помітно поліпшилась виховна робота в гайворонських школах № 1 і № 3, Солгутаєвській середній школі. В останній, наприклад, недавно створено музей бойової слави. Діти листуються з багатьма ровесниками із зарубіжних країн. А влітку на зароблені в колгоспі гроші купили медикаменти і послали їх патріотам В'єтнаму, що борються з американськими інтервентами.

На окремих семінарах розглядалися питання заповнення нових обрядів. І тепер майже у всіх селах району організуються комсомольські весілля, зорини, урочисті проводи в армію. Цікаво, по-новому влаштували ми щедрування. Інші новорічні обряди...

Райком прагне до того, щоб всі секретарі первинних організацій вміли знаходити ключі до серця кожного юнака і дівчини, щоб вони знали, коли і як діяти, щоб особистим прикладом вели за собою молодь до нових трудових звитяг.

В. ВАНСОВИЧ, перший секретар Гайворонського райкому комсомолу.

ХТО ПОКАЖЕ ЗОРЮ?

секретареві цікаві приклади вмілої організації роботи, пошуків інших вожаків молоді, поради почитати кілька матеріалів з журналів та газет.

Наступного дня зустрівся з секретарем партійної організації кар'єру В. М. Лахманюком. Вирішили організувати педльоник, щоб на зароблені гроші в один з вихідних днів поїхати до Одеси. Новинка сподобалась більшості юнаків і дівчат. Правда, знайшлися і невріни: — Обіцяти все можна... Та вже через тиждень учасники педльоника з музику, піснями поїхали до Чорного моря.

Це був хороший початок. І коли одного разу настала потреба в неділю завантажити каменем 20 залізничних вагонів, молодь взяла цю справу на себе. Разом з усіма був і Вітя Багатов. Хлопець став неспівним. Комсомольці слухали його, підтримували. Запропонував біля житлового масиву на дитячий майданчик навозити піску, обгородити його парканчиком — юнаки та дівчата погодились.

Невдовзі в кар'єрі, як і на інших підприємствах, комсомольці стали організовувати цікаві вечори відпочинку, проводили ветерани-комсомольці на пенсію. Ніхто не залишався без уваги, непоміченим. Налагодилися трудові дисципліна.

Чом же така велика увага цьому секретареві

молоддю. Ось чому працівники райкому зараз прагнуть надати якомога більше допомоги кожному секретареві комсомольської організації. Це що стосується індивідуальної роботи з комсомольськими кадрами. Та райком проводить й масові навчання вожаків молоді. Я маю на увазі семінари. Ось хоч би взяти минулий рік. Завершувался обмін комсомольських документів, розпочалась підготовка до звітно-виборних зборів. В цей час секретарям та активістам, як ніколи, потрібні були теоретичні знання. І ми скликали їх на триденний семінар на базі піонерського табору «Чайка».

На семінарі розглядали організаційні питання, ділились, як краще проводити збори. А найбільше уваги приділили питанню підготовки та розгортання соціалістичного змагання на честь 50-річчя Ленінського комсомолу. Яка ж віддача цього навчання? По-перше, обмін комсомольських документів ми завершили до ювілею Радянської влади. Звітно-виборні збори в організаціях пройшли своєчасно і на високому рівні. По-друге, зараз десятки юнаків та дівчат стали заспівають змагання на честь ювілею Спілки.

СЕКРЕТАР комсомольської організації колгоспу імені Карла Маркса Маловісківського району Валентин Тимофійченко виправдовується:

— Та хіба ми на одних комсомольських зборах, засіданнях комітету говорили з комсомольцями, які не мають серед-

школу. Сьогодні знову приходили звідтіля. Скаржилися, що тільки троє на цьому тижні були на уроках...

Гадаете, наступного дня справи налагоджуються? Можливо, когось класні керівники й приведуть, але без допомоги активістів комсо-

мир Кучеренко, Любов Яременко з початку навчального року були на кількох заняттях. В цій чверті на деяких уроках їх знову не бачили.

Є в первинній комсомольській організації кілька членів ВЛКСМ, які після восьми класів пішли працювати в колгосп. Але жоден з них не продовжує навчання. В Олені Яременко, Галіні Чорноморової та Галіні Кармазіної якось запитали, чому вони минають школу? Дівчата відповідають, що їм бракує часу для навчання. А ось їх односельчанин комсомолец Андрій Нагорний теж працює. Роботи у юнака завжди вистає. Щодня біля трактора. Він член комітету. З своїми обов'язками завжди справляється, сам один з кращих учнів Хмельівської школи і не одному товаришу допоміг у навчанні. Тож дівчатам не слід вишукувати причин.

Педагогічний колектив школи робітничої молоді не раз звертався за допомогою до секретаря партійної організації колгоспу Д. І. Дульського. Та й він осторонь цієї справи.

С. БРОВЧЕНКО, працівник маловісківської районної газети.

ЯК ОБІРВАТИ ПОЛИ?

ньої освіти і не відвідують школи? Але результати...

Справді, більша частина комсомольців первинної організації не має середньої освіти. Проте мало хто продовжує навчатися. Вірно говорить секретар комітету, що часто розглядають це питання на зборах й на засіданнях комітету. Але запитайте у нього, яких практичних заходів вживає комітет, щоб молодь відвідувала школу? Одразу скажемо — ніяких. Ото тільки й того, що інколи після нагадування учителів кажуть юнакам та дівчатам:

— Пора вже йти в

мольської організації.

Не раз педагоги казали В. Тимофійченку про байдужість комітетчиків. П'ятеро з них не мають середньої освіти, а школу забули. Мало того, й сам секретар у тому числі.

Постає питання: кого ж слід слухати на зборах чи на засіданні комітету? Хоч В. Тимофійченко знову обіцяє поліпшити справи.

Саме з комітету й елід розпочинати роботу. Бо він є прикладом для молоді, в першу чергу для комсомольців. Як же бути ним?

Члени комітету Катерина Коваль, Володи-

У ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УРСР

Президія Верховної Ради УРСР своїм Указом від 12 лютого 1968 року за видатні заслуги в розвитку радянського мистецтва присвоїла почесне звання народного артиста Української РСР групі митців. В тому числі по Кіровоградській області:

Тимош Лідії Петрівні — артистці Кіровоградського обласного українського музично-драматичного театру ім. М. Л. Кропивницького, заслуженій артистці Української РСР.

Л. П. ТИМОШ в ролі матері (вистава «Недоспівана пісня»). Фото В. КОВПАКА.

Читачі «Молодого комунара» щиро вітають Лідію Петрівну Тимош з присвоєнням високого звання і бажають їй ще ліпших успіхів на ниві театрального мистецтва.

СЛОВО ПРО БАТЬКА ДОНЦЯ

П'ятдесят літ прожив на сцені красиве життя Михайло Олександрович Донець. Він почав його зовсім юним у Полтаві. Здібному юнакові повезло: з перших же неспільних кроків він працював під орудою корифеїв українського театру. Його опікали М. Садовський, Г. Юра, А. Бучма та інші видатні митці, які помітили в молодому Михайлові неабияку обдарованість.

М. Донець виступав артистом в театрах Києва, Харкова, Миколаєва та інших. А пізніше як режисер він створив спектаклі, які увійшли в скарбницю українського мистецтва. Сто вистав зроблено режисером Донцем, і дуже приємно для нас, кіровоградців, що сорок п'ять з них він здійснив в степовому краю — у театрі імені М. Л. Кропивницького.

У Кіровограді він здійснив свої кращі вистави — вперше на Україні відновив п'єсу І. Микитенка «Соло на флейті», «Чумаки», що стали окрасою його творчості. Глядачі із вдячністю пригадують вистави «Тарас Бульба», «Оптимістична трагедія», «Біла акація», оперу «Катерина» та інші.

Михайла Олександровича аматори Кіровоградщини називають хрещеним батьком. Він справжній шеф художньої самодіяльності.

Можна ще й ще говорити про заслуги ветерана театру, заслуженого артиста УРСР М. Донця. Тож і не дивно, що його так урочисто й тепло вшанували з нагоди півстоліття на сцені. У Кіровограді подібного ще ніколи й не було.

Вечір відкрив директор театру І. Шпаковський. Актриса, вбрані в українські костюми, провели дорогого ювіляра на сцену. Він сидів, як на увінчаному троні, разом з усім творчим складом кропивничан.

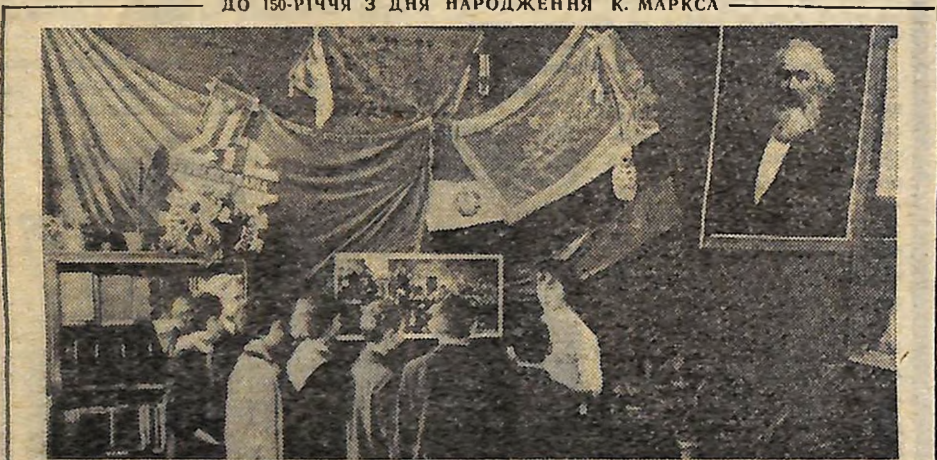
Головний режисер заслужений діяч мистецтва УРСР І. Казнадій повідав присутнім про полум'яного пропагандиста українського театру. Його доповнювала різноманітна ілюстрація. Ентузіасти народної творчості дарували своєму улюбленому учителю й наставнику пісні й танці. Напевне, що для нього це були найдорожчі дарунки.

Ювіляра тепло вітали й вручила Почесну грамоту секретар обкому КП України Н. П. Сухаревська, представниці багатьох організацій, підприємств, установ. Поздоровити його приїхали одеські, миколаївські, дніпропетровські митці.

Зал був у захопленні від подарунку ювіляра: кропивничани показали кілька дотепних, веселих імпровізованих інсценіровок.

Т. КАЛЬЧИНСЬКА.

ДО 150-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ К. МАРКСА

Школа № 331 у Ждановському районі Москви відкрила свої двері для 1350 учнів 1 вересня 1963 року.

17 березня 1964 року у житті клубу і всієї школи трапилася велика подія — відкрився шкільний музей Карла Маркса. Зараз клуб істориків готує нову експозицію

в своєму музеї, присвячену 150-річчю з дня народження К. Маркса.

На знімку: Наташа СПЕСИВЦЕВА — громадський директор музею з групою екскурсантів біля стенда з прапорами, що подаровані музею іпоземними друзями.

Фото В. РУНОВА, АПН.

Дорога редакція, як нам бути? Вже два тижні ходить мама до правління колгоспу «Росія», щоб дали автомашину привезти вугілля. Але виконуючий обов'язки голови колгоспу Турік Павло Якович лише обіцяє, а машини не дає. Немає чим топити, і ми вже кілька днів сидимо в холодній хаті.

Учениця 8-го класу **КОВАЛЬ ОЛЕНА**, с. Тарасівка Олександрійського району.

ДАЛЕКО в степу заховалося серед садів і перелісків село Тарасівка. З півночі дрімотно огортає його старезний парк, захищаючи від осінніх бур і зимових хурделниць. Посрібленими ішеми могутні дерева...

Дивуюся з Оленчиного листа: не вже в цій білій тиші, в сріблясто-голубій красі може народитися черствість, байдужість? Може, Оленка ображена і перебільшує?

Школу відшукати не важко, бо, як завжди, в селі найкраща будівля — це вона. Хочу дізнатися дещо про Олену.

— Учениця вона хороша, — в один голос говорять директор школи Микола Андрійович Антоненко і класний керівник Марія Яківна Тищенко, — хоч часом їй доводиться важко.

В Оленці є два брати — третьокласник Володя і четвертокласник Толя. Батько залишив сім'ю, пішов до іншої. Мати часто хворіє, і Оленка часто підміняє її на фермі. Влітку дівчинка старанно працювала в шкільній комсомольсько-молодіжній ланці, і школа допомагає сім'ї.

Заходять розмова про сізьську молодь, комсомольців, молодих спеціалістів, про те,

як турбується про їх потреби керівництво колгоспу.

— Можу сказати лише про свій молодник, — Микола Андрійович поглядає на годинник. — А втім, хай самі скажуть.

В учительську заходять викладач праці М. Г. Сліпченко, вихователька п'ятого класу В. І. Колісник.

— За квартиру школа виплачує, топливом забезпечує, за освітлення платить...

— А як живуть інші молоді спеціалісти: зоотехніки, агрономи? — питаю.

Вони дивуються:

— А їх у нас немає...

І знову перечитую рядки з Оленчиного листа: «...вже кілька днів сидимо в холодній хаті».

Завітав до Павла Яковича Туріка. Підвісив високий чоловік у добротній шапці з каракуля. Читаючи Оленчиного листа, багровіє. Не стримується.

— Якби знав, що вони такі, зовсім не дав би машину!

Цей мимовільний вигук багато про що сказав. Ну, хіба не у власній вочині? Захочу — дам, не захочу — мерзнить у нетопленій хаті.

Не знаю, чи зрозумів Павло Якович, що помилився, але вирішив відкрити свій найбільший «козир».

— Поговоріть з доярками, що це за людина!

Мова йде про Оленчину матір Валентину Василівну Коваль.

І ось вони в конторі: Євдокія Арапчук, Марія Ільків, Ольга Вибрик, Віра Герасименко та ще кілька їх подруг.

— Тиждень на роботу не виходить!

— Коровам яке діло, що у неї в хаті холодно!

Я розумію їх і не збираюся виправдовувати вчинок Валентини Василівни. Але ж, люди добрі, забули ви, що ваша подруга вже більше десяти років разом з вами ходить біля корів, що кож-

ТАРАСІВСЬКИЙ ПРЕЛЮД,

АБО ЧОМУ ОЛЕНА КОВАЛЬ НЕ ХОЧЕ ЗАЛИШАТИСЯ У СВОМУ СЕЛІ

ного року одержує премії за свою легку працю і що в нетопленій хаті вона мусила залишати трьох дітей.

Вирішив зустрітись з доярками на фермі, поговорити, як кажуть, віч-на-віч. Там же мав надію зустріти і Оленку, яка, як мені сказали в школі, пішла працювати за матір.

Ось такий приблизно діалог мені довелося почути:

— Я, як будувалася, тижнями ходила просити машину, а в газету ж не писала.

— Бо дурна.

— Не хотіла колгосп соромити.

— А я позичила три відра вугілля у Туріка.

— Та в нього є... Вони, мужики...

Згадка про «мужиків» перервала розмову. Кожен згадав, що в неї в чоловік, який і хлів відремонтує, і вугілля привезе. І жінкам, мабуть, стало трішки соромно за розмову в конторі.

Нарешті дочекався Оленку. Дівчинка схвильовано розповідає, як мати днями ходила в контору, коли закінчувалось паливо, а їй все обіцяли. Одного разу виділили машину, а вона, як на гріх, поламалася. Потім Павло Якович забрав, а мати нагадувала. Бо в них же хлопці малечки, а топити нічим. Так було і з цеглою, так і з лісом на дах. І раптом крізь сльози проривається найболючіше:

— Хіба ми винні, що в нас немає батька?

Заспокоюю її. Вона ще схлипує, але вже спокійніше говорить:

— Всі знають, скільки я працювала на фермі. І ніколи не виїхала б із свого села. А так, куди не піди, за людину не вважають...

Я вже не помічав ні білої тиші, ні сріблясто-голубої краси зимового села. Поспішав у контору, де мене чекав П. Я. Турік.

— Дороги були заметені, самі знаєте.

— Так до станції Щасливої рукою ж дістати.

— Воно то так, але ж є й інші турботи...

Проводжали мене молоді хлопці Богдан Любін, Іван Леонко, Віктор Штанько. Дорого розговорилися.

— Багато молоді в селі?

— Нас троє та ще двоє є.

— А чому ж так?

— Та хто ж сюди піде? Бачите, як пихо-дять...

— В суботу молоді поєднали клуб. Приїжджають до батьків з міста.

— Незабаром в поле нікому буде пійти.

Я згадав, що й Оленка Коваль після закінчення школи хоче виїхати з свого села. Ось вам і «інші турботи», Павле Яковичу!

В. ШАРІН, спецкор «Молодого комунара», Олександрійський район.

Червонозоряний МАРШ

Вже більше двох місяців газета «Зірка» проводить червонозоряний піонерський марш. В піонер-

ських дружинах шкільної області створено батальйони, які беруть в ньому участь. Їх маршрути проходять по місцях боїв, діти зустрічаються з воїнами-земляками, влаштовують вечори бойової слави, проводять воєнізовані ігри. Повідомлення про чер-

вонозоряний марш надсилаються в штаб при газеті «Зірка». Про свою роботу батальйони повідомляють і «Молодий комуняр».

БІЙ ЗА ПРАПОР
До проведення військово-спортивної гри «Бій за прапор» залишався один день. Обидві команди ще раз ре-

тельно перевірили готовність до операції, оглянули «окопи» і «підземні ходи», ще раз впробували надійність зв'язку.
Ось «протиники» зайняли позиції. Сурми сповістили про початок «бою». В хід пішли снайпки. В бою перемагає спритніший, найбільш підготовлений. З гучним «ура!» пішла в атаку команда 6 і 7 класів. Вони перемогли і з червоним прапором вирушили

за своїм командиром на подвір'я школи.
За дорученням комітету комсомолу — загонна вожата Ліда БОР'УК. Новоградівська СШ, Бобринський район.
НАКАЗИ ШТАБУ
В Помічянській середній школі № 2 створено три батальйони, які підпорядковані штабові на чолі із підполковником запасу А. Андрушаком.

Червонозоряні вже виконали три накази штабу. Заключним етапом маршу буде проведення гри «Висота героїв». А в день 50-річчя Збройних Сил, 23 лютого, ми проведемо парад червонозорянів. Юні патріоти віддадуть шану загіблим воїнам, звітують про виконання своїх завдань.
В. ЗОЗУЛЯ,
член комітету комсомолу Помічянської СШ № 2.

Сніговий ДЕСАНТ

Юні льотчики Кіровоградського району, учасники «Снігового десанту», зібрались у неділю на батьківщині героя громадянської війни В. Боженка в селі Бережниці. Снігова хуртовина не стала перешкодою для хлопців і дівчат, які вийшли помірятися силами в змаганні на приз імені героя-земляка. І ось судді підвели підсумок. Для Наді Головатой — капітана команди десятикласників із села України — він особливо приємний. Бо почесний трофей вже в її руках. (Фото праворуч). А серед восьмикласників найсильнішими виявились бережничі. Перший секретар Кіровоградського РК ЛКСМУ Л. Дейнека вручив Колі Грешнову кубок, грамоту і цінний подарунок. (Фото ліворуч).

Фото І. Назаратія.

ТЕЛЕЕКРАН

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД
П'ЯТНИЦЯ, 16 лютого. Перша програма. 9.30 — Художній фільм «Іду шукати». (Кіровоград). 11.00 — На зимових Олімпійських іграх. Лижі — ковзани. (Гренобль). 17.20 — Оголошення. (Кіровоград). 17.25 — Художній фільм «Іду шукати». (Кіровоград). 19.00 — Теледетейн мініатюр «13 стільців». (М). 20.00 — Сторінки музичного календаря. Композитор Кара-Каравев. (М). 20.15 — Естафета новин. (М). 21.00 — На зимових Олімпійських іграх. Фігурне катання. (Гренобль).
Друга програма. 17.20 — «Безсмертний подвиг». Теленарис. (К). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — Для школярів «Скажи мені, хто твій друг». (К).
СУБОТА, 17 лютого. Перша програма. 9.00 — Гімнастика для всіх. (М). 9.45 — Телевістичка. (М). 10.00 — «3 дні народження». Розважальна програма. (М). 10.30 — «Здоров'я». Науково-популярна програма. (М). 11.00 — «Об'єкти». Телеклуб кіно-фотолюбителів. (М). 12.00 — Перший урок. Художній фільм. (М). 13.30 — Радянський Збройний Силам присвячується. «Десантники». Телефільм. 16.30

— На зимових Олімпійських іграх. Ковзани. (Гренобль). 17.00 — Молодіжна програма «Погляд». (К). 18.00 — Клуб кіномандрівників. (М). 18.45 — «На воєнні». (М). 19.30 — Зимові Олімпійські ігри. Хокей: Швеція — ЧССР. Репортаж з Гренобля. 22.00 — «Без трюку — не виходити». Цирковий огляд. (М). 23.00 — На зимових Олімпійських іграх. Хокей: СРСР — Канада. (Гренобль).

ПОКАЗУЄ ДНІПРОПЕТРОВСЬК
П'ЯТНИЦЯ, 16 лютого. 11.00 — Зимові Олімпійські ігри. Ковзани. Репортаж з Гренобля. 16.50 — Назустріч 50-ліччю Збройних Сил СРСР. «Серце солдатовому». Концерт. 17.40 — Телевістичка. (К). 18.00 — «Спектр». Науково-пізнавальна програма. 18.45 — Дніпровські новини. 19.00 — Телевізійний театр мініатюр. «Тринадцять стільців». (М). 20.00 — Сторінки музичного календаря (Композитор Кара-Каравев). (М). 20.15 — Естафета новин. (М). 21.00 — Зимові Олімпійські ігри. Фігурне катання. Репортаж з Гренобля.
СУБОТА, 17 лютого. 9.30 — Програма навчального телебачення. 11.00 — Художній фільм «Шляхи боротьби». 14.00 — Програма кольорового телебачення. (М). 15.30 — Для дітей. «Вінні-Пух і всі, всі, всі...» Телевізійний спектакль. (Ленінград). 16.30 — Зимові Олімпій-

ські ігри. Ковзани. Репортаж з Гренобля. 17.00 — Телевізійна вечірня газета. 18.00 — «Клуб кіномандрівників». (М). 18.45 — «На воєнні». (М). 19.30 — Зимові Олімпійські ігри. Хокей: Швеція — ЧССР. Репортаж з Гренобля. 22.00 — «Без трюку — не виходити». Цирковий огляд. (М). 23.00 — Зимові Олімпійські ігри. Хокей: СРСР — Канада. Репортаж з Гренобля.

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ
П'ЯТНИЦЯ, 16 лютого. 16.30 — Передача з Одеси. 17.10 — Актуальний скан. 17.40 — Телевізійні вісті. (К). 18.00 — Передача з Одеси. 19.00 — Телевізійний театр мініатюр. «Тринадцять стільців». (М). 20.00 — Сторінки музичного календаря. (Композитор Кара-Каравев). (М). 20.15 — Естафета новин. (М). 21.00 — Зимові Олімпійські ігри. Фігурне катання. Репортаж з Гренобля.

ЛОГОДА
Вдень 15 лютого — мінлива хмарність, слабкий сніг, вітер південно-західний з переходом на західний помірний. Температура повітря — 0—2 градуси морозу.

Сь і настав час розлучитися з героями позісті. Але ж як склалась їх доля, де вони зараз — дзое з екіпажу машини бойової?
... Тоді пікар Глумов виграв перший бій. Та становище Осатюка залишалось серйозним. Його довелося відправити в Москву до відомих спеціалістів. В госпіталі пробув чимало часу, але і після того, як вийшов, довго ще ходив на перев'язку. Про повернення на фронт не могло бути й мови. Довелося згодитись на штабну роботу в учбовому танковому полку. Бойовому командирові це було не до душі. Але — що зробиш? Навіть у військову академію медична комісія не пропустила.
Тільки через три роки вдалося, нарешті, вилікувати рану. І тоді Дмитра Івановича Осатюка призначили командиром батальйону. Минуло небагато часу, і його батальйон зайняв перше місце в полку.
Потім — разом з іншими командирами-фронтовиками навчався у вищій офіцерській школі. І знову — служба. На цей раз у прославленій Кантемирівській дивізії.
Не раз ще військова доля кидала танкіста з місця на місце. Він став командиром полку. Так, як на фронті його рота була першою в батальйоні, а потім батальйон — першим в полку, так і полк Осатюка зайняв перше місце в дивізії.
З кожним роком все важче і важче було водити полк по бездоріжжю, ходити в атаку, які, хоч і називались учбовими, часто не відрізнялись від бойових. Звичайно, нелегко було прощатись з полком. Але ж нічого не зробиш: роки беруть своє, дається взнаки рана.
Ось уже кілька років полковник Д. І. Осатюк на новій роботі — він військовий комісар Кіровоградського міського об'єднаного військкомату. Кожного року він проводить в армію молодих земляків і зустрічає їх після служби, загартованих, зміцнених. І в кожному з них полковник пізнає свою бойову юність і юність своїх однополчан. Він батьківськими очима дивиться на них, комсомольців 60-х років, і твердо знає, що в скрутку для Батьківщини хвилину вони, як колись він і його бойові друзі, не пошкодують свого життя. Ім Вітчизна довірила грізну зброю, і зброя та — в надійних руках.
Ось уже багато років працює на Липецькому металургійному комбінаті Іван Михайлович Макарєнков. Прийшов він сюди, коли, окрім ТЕЦ та кількох цехів, нічого не було. З тих пір тут вирости доменні печі, електростанційний цех, цехи гарячого і холодного прокату, азототуковий і коксохімічний заводи.

Військовий комісар Кіровоградського об'єднаного міського комітату полковник Д. ОСАТЮК вручає військовий квиток.

Як і багато років тому, Макарєнков і сьогодні не може без хвилювання бачити яскраві спалахи, що виростають над цехами, коли сталевари видають плавку. В такі хвилини йому згадуються фронтові дні.
Так було перед наступом. Величезні спалахи прорізали тоді передранкову синь неба. Важко били гармати, міномети, «катюші». Все затягнув густий дим. Пахло порохом. Півгодини, годину. А потім — вперде, на ворожі укріплення мчав танки.
Макарєнков часто розповідає про фронтів шляхи-дороги в школах, на піонерських зборах, на зустрічах із

Люди з КРАЇНИ МУЖНОСТІ

В. ГАНОЦЬКИЙ

ВИТІВЬ ТАНКОВОГО БОЮ

(Закінчення. Початок в газетах за 18, 20, 23 і 27 січня та 3, 6, 10 лютого).

ПІСЛЯМОВА

Як і багато років тому, Макарєнков і сьогодні не може без хвилювання бачити яскраві спалахи, що виростають над цехами, коли сталевари видають плавку. В такі хвилини йому згадуються фронтові дні.
Так було перед наступом. Величезні спалахи прорізали тоді передранкову синь неба. Важко били гармати, міномети, «катюші». Все затягнув густий дим. Пахло порохом. Півгодини, годину. А потім — вперде, на ворожі укріплення мчав танки.
Макарєнков часто розповідає про фронтів шляхи-дороги в школах, на піонерських зборах, на зустрічах із

ЛИСТУВАННЯ «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

ЩО ПОДАРУВАТИ ВОЇНОВІ?

«Що подарувати на свято Радянської Армії братові чи товаришеві?» — запитує Олена Буть з села Рівного Новоукраїнського району.
На це запитання ми попросили відповіді продавця з магазину «Рубін», що в Кіровограді, Нонну Володимирівну Комарову.
«День Радянської Армії став святом всього радянського народу, — говорять вона. — Але якщо в переддень 8 березня біля прилавків ми бачимо чоловіків, то вже зараз нас, продавців, почали турбувати дівчата і жінки. Подарунки мо-

жуть бути найрізноманітніші: від галстука до годинника. Я, особисто, вважаю найкращим подарунком книгу. Брат, чоловік або батько не образяться, якщо подарувати їм сорочку, галстук тощо. Зате подарунок коханому треба вибрати обережніше. Не обов'язково, щоб був він дорогим. Головне тут — оригінальність, сучасність. Це може бути якийсь сувенір у формі супутника ракети, місяця, оригінальний малюнок і т. д. Ніхто не відмовиться і від квітів. Та найкращим подарунком для чоловіків і хлопців буде щире поздоровлення, ласкава посмішка, ваш святковий настрій, дорогі дівчата й жінки».

АДРЕСА ТЕЛЕФОНИ

БК 00888. Індекс 01197.

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: редактор — 2-45-00, відповідального секретаря — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград.